

Arrest

nr. 82 484 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 11 oktober 2011 (RvV 11 oktober 2011, nr. 68 290).

1.3. Verzoeker diende op 17 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 januari 2012 een beslissing houdende weigering tot toelating van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli

1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(…)

van nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.11.2011

Overwegende dat betrokkene op 01.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.06.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat het CGVS betrokkenes asielaanvraag hierbij als bedrieglijk bestempelde. Overwegende dat op 14.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene enkele documenten voorlegt om zijn voorgehouden afkomst uit het district Surkhrood te staven: een verklaring van het districtshoofd, een militaire boekje van zijn vader, een taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, aankoopbewijzen, vaccinatiekaarten en medische kaarten van zijn kinderen en geboorteaktes van zijn kinderen. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds meerdere documenten voorlegde om deze voorgehouden afkomst te staven, met name een taskara, attesten en betalingsbewijzen van de universiteit, een licentie van zijn winkel, enkele documenten van zijn winkel en een brief van de taliban. Overwegende dat deze asielaanvraag desalniettemin een negatieve beslissing kreeg van het CGVS en de RVV. Overwegende dat de RVV over de toen voorgelegde documenten het volgende schreef : Aan de neergelegde documenten kan geen enkele waarde worden gehecht, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn afkomst en gelet op het feit dat valse documenten in Afghanistan gemakkelijk te verkrijgen zijn. Overwegende dat ook de in het kader van deze asielaanvraag voorgelegde documenten enkel bewijskracht hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene drie enveloppen voorlegt waarin hij bovenstaande documenten zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart vaak verstrooid te zijn en ter staving hiervan drie medische attesten voorlegt. Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene geen melding maakte van zijn voorgehouden verstrooidheid bij het CGVS of de RVV. Overwegende dat betrokkene niet aantoont waarom hij bij zijn eerste asielaanvraag hiervan geen melding kon maken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke

besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”* en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de Juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd”

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd’. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging 6in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3. of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

In casu, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formule of een stijlformule die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht staat. De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing.

Het is duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

In tegendeel zoekt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ongegrond en lichtzinnige excuses om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte en lichtzinnige argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen:

1. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beweert dat betrokkene enkele documenten voorlegt om zijn voorgehouden afkomst uit het district Surkhrood te staven: een verklaring van het districtshoofd een militaire boekje van zijn vader een taskara. Een kopie van de taskara van zijn vader; aankoopbewijzen, vaccinatiekaarten en medische kaarten van zijn kinderen en geboorteaktes van zijn kinderen (...).

Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er; wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”.

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naast de kwestie staat en hierdoor voornoemde wetsbepalingen schendt, waaronder artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volgens de criteria van “nieuwe gegevens” in het arrest van Uw Raad dd. 23 januari 2009, arrest nr. 21.845:

- hebben de documenten waarvan sprake is in de bestreden geen voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker;*
- deze documenten betreffen feiten of situaties de eerste asielaanvraag van verzoeker, zijnde de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen;*
- deze documenten bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.*

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de bijkomende documenten van verzoeker voldoen aan de criteria van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde de voorwaarden van “nieuwe gegevens”.

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Met andere woorden is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De door verzoeker aangevoerde “wet Motivering Bestuurshandelingen”, met name de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet had aangebracht zodat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag een aantal aanvragen voor medische onderzoeken en de resultaten van een bloedonderzoek neerlegt om zijn medische problemen te bewijzen. Daarnaast legde hij een taskara neer, een kopie van een verklaring van het districtshoofd van Surkrood, kopieën van de geboorteakten, de medische kaarten en de vaccinatiekaarten van zijn kinderen, een kopie van het legerboekje en de taskara van zijn vader, kopieën van aankoopbewijzen om zijn verblijf in Nangarhar te staven en de enveloppen waarmee deze documenten zouden zijn verzonden. Ter gelegenheid van zijn gehoor op 14 december 2011 verklaarde verzoeker het volgende: *“Mijn vorige aanvraag is afgewezen omdat ze niet wilden geloven dat ik effectief afkomstig ben uit het district Surkhrood. Ze hebben mij bij de vorige aanvraag wel een aantal vragen gesteld, maar ik ben vaak verstrooid en heb misschien niet volledig geantwoord. In Afghanistan heb ik een ongeval gehad, sindsdien ben ik verstrooid (betrokkene levert doktersattesten om dit te staven). Toen had ik ook nog geen bewijzen, deze heb ik nu wel zodat ik kan aantonen dat ik van Surkhrood afkomstig ben.”*

3.6. In de bestreden beslissing waarbij de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen, wordt met betrekking tot de neergelegde documenten uit zijn land van herkomst geopperd dat verzoeker bij zijn vorige asielaanvraag reeds meerdere documenten voorlegde om zijn voorgehouden afkomst te staven, maar dat deze asielaanvraag desalniettemin een negatieve beslissing kreeg van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest van de Raad waarin werd vermeld dat aan de neergelegde documenten geen waarde kan worden gehecht gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn afkomst en gelet op het feit dat valse documenten in Afghanistan makkelijk te verkrijgen zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de in het

kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde documenten enkel bewijswaarde hebben voor zover ze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Met betrekking tot de neergelegde enveloppen wordt in de beslissing overwogen dat deze enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Naar aanleiding van de verklaring van verzoeker dat hij vaak verstrooid is, hetgeen hij tracht te bewijzen met de neergelegde medische stukken, vermeldt de bestreden beslissing het volgende: *“Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene geen melding maakte van zijn voorgehouden verstrooidheid bij het CGVS of de RVV. Overwegende dat betrokkene niet aantoonde waarom hij bij zijn eerste asielaanvraag hiervan geen melding kon maken”*. Uit wat voorafgaat besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker laat de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze zich heeft beperkt tot een vage stereotiepe formule of een stijlformule en dat de beslissing onredelijk is omdat ze niet proportioneel is met de belangrijkheid ervan. Vervolgens insinueert verzoeker zelfs dat de gemachtigde van de staatssecretaris lichtzinnige excuses zoekt om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De Raad merkt op dat verzoeker zijn –ongefundeerde– klachten aan het adres van de gemachtigde van de staatssecretaris niet verder uitwerkt waardoor deze onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt immers vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich *in casu* geenszins beperkt heeft tot een standaardformule en dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.8. Verzoeker leidt een aantal criteria af uit de rechtspraak van de Raad en oppert dat de documenten waarvan sprake niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Het is echter niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). Verzoeker poneert verder dat de documenten feiten of situaties betreffen na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Dit standpunt van verzoeker wordt echter tegengesproken door bepaalde elementen uit het administratief dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde immers vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag allerhande documenten neerlegde om (opnieuw) zijn beweerde afkomst te bewijzen, wat overigens duidelijk blijkt uit zijn verklaringen: *“Toen had ik ook nog geen bewijzen, deze heb ik nu wel zodat ik kan aantonen dat ik van Surkhrood afkomstig ben.”* Tevens merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde waarom hij bij zijn eerste asielaanvraag geen melding kon maken van zijn voorgehouden verstrooidheid, die blijkens zijn verklaringen het gevolg is van een ongeval in Afghanistan en die hij aan de hand van de neergelegde medische documenten tracht te bewijzen. De Raad wijst erop dat stukken die er enkel toe strekken al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen, geen nieuwe gegevens bevatten in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). Volgens verzoeker bevatten de neergelegde documenten ook ernstige aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, maar hij zet niet uiteen waaruit dit zou blijken.

3.9. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek –een onderzoek ten gronde– te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds,

en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Zowel in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011 als in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2011 (RvV 11 oktober 2011, nr. 68 290) naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag (zie punt 1.2) werd gesteld dat aan de door verzoeker neergelegde documenten geen enkele waarde kan worden gehecht, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen over zijn afkomst en gelet op het feit dat valse documenten in Afghanistan gemakkelijk te verkrijgen zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van een verwijzing naar deze eerdere beslissingen te besluiten dat ook de in het kader van de huidige, tweede asielaanvraag voorgelegde documenten “*enkel bewijskracht hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is*” waardoor ze niet als “*ernstige aanwijzing*” kunnen worden weerhouden.

3.10. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door met betrekking tot de neergelegde enveloppen te besluiten dat deze geen aanwijzingen bevatten over hun inhoud. Verzoeker toont niet aan dat de elementen die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht wel degelijk als nieuwe gegevens dienen te worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN